

Seria DUNE:

Dune
Mântuitorul Dunei
Copiii Dunei
Împăratul-Zeu al Dunei
Ereticii Dunei
Canonicatul Dunei

FRANK HERBERT (1920–1986) este unul dintre cei mai cunoscuți și mai apreciați scriitori SF din lume. Opera lui se numără printre screrile clasice din literatura științifico-fantastică. Romanul *Dune*, primul din seria omonimă, este cel mai bine vândut roman SF din toate timpurile. A fost publicat serializat în revista *Analog*, în 1963 și 1965, câștigând Premiul Nebula și Premiul Hugo (1965). Cartea a cucerit imediat și critica de specialitate, și publicul larg, devenind din ce în ce mai populară. După *Dune*, au urmat romanele *Mântuitorul Dunei* (1969) și *Copiii Dunei* (1976), care a devenit primul hardcover bestseller din istoria literaturii SF. Seria a continuat cu *Împăratul-Zeu al Dunei* (1981), *Ereticii Dunei* (1984) și *Canonicatul Dunei* (1985). În 1984, a ajuns pe mariile ecrane filmul *Dune*, regizat de David Lynch și produs de Universal Pictures, iar mai târziu seria a stat la baza mai multor ecranizări. După moartea autorului, care plănuia să continue cu un alt roman, Brian Herbert și Kevin J. Anderson aveau să continue opera lui Frank Herbert scriind seriile PRELUDE TO DUNE (*House Atreides* – 1999, *House Harkonnen* – 2000, *House Corrino* – 2001), LEGENDS OF DUNE (*The Butlerian Jihad* – 2002, *The Machine Crusade* – 2003 și *The Battle of Corrin* – 2004) și HEROES OF DUNE (*Paul of Dune* – 2008, *The Winds of Dune* – 2009, *Sisterhood of Dune* – 2012).

FRANK HERBERT ERETICII **DUNEI**

Ediția a VI-a

Traducere din limba engleză
ION DORU BRANA

Adnan VASILE

Respect pentru oameni și cărți

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HERBERT, FRANK

Ereticii Dunei / Frank Herbert; trad. din lb. engleză: Ion Doru Brana.
- Ed. a 6-a - București : Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0527-5

I. Brana, Ion Doru (trad.)

821.111

Frank Herbert
HERETICS OF DUNE

Copyright © Herbert Properties LLC, 1984

© Nemira, 1993, 2003, 2005, 2012, 2013, 2019

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Dușa UDREA-BOBOREL

Tiparul executat de ARTPRINT SRL
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0527-5

„Aproape întotdeauna disciplina este ascunsă, menită să limiteze, nu să elibereze. Nu întrebăți de ce. Feriți-vă de cum. De ce conduce în mod inexorabil la paradox. Cum vă închide în capcana unui univers de cauză și efect. Ambele neagă infinitul.“

Apocrifele Arrakisului

– Taraza ți-a spus, nu-i aşa, că am uzat unsprezece dintre acești gholi Duncan Idaho? Åsta-i al doisprezecelea.

Bătrâna Cucernică Maică Schwangyu vorbise cu intenționată înverșunare în timp ce-l privea, de pe terasa de la etajul al treilea, pe copilul care se juca de unul singur pe peluza înconjurată de ziduri. Aflat la zenit, soarele strălucitor al planetei Gammu scăldă curtea de dedesubt într-o lumină vie, ca și când un reflector ar fi fost atinsit asupra Tânărului ghola.

Uzat! gândi Cucernica Maică Lucilla, îngăduindu-și o scurtă clătinare a capului. Alegerea cuvintelor și atitudinea lui Schwangyu erau atât de reci și impersonale! *Ne-am epuizat stocul; mai trimiteți!*

Copilul părea să aibă vreo doisprezece ani standard, dar aparențele puteau fi înșelătoare la un ghola a cărui memorie originală nu fusese încă redeșteptată. Exact în clipa aceea, înălță capul spre cele două femei de pe terasă. Avea un trup voinic și ochii lui iscoditori priveau cu intensitate de sub cușma neagră a părului cărlionțat, ca de caracul. Soarele galben al începutului de

primăvara proiecta la picioarele sale o umbră scurtă. Băiatul avea tenul bronzat, dar o ușoară mișcare a umărului stâng făcu să-i alunece combinezonul albastru, descoperind câțiva milimetri de piele mai deschisă la culoare.

- Ghola-ii ăstia nu-s doar costisitori, ci și extrem de periculoși pentru noi, spuse Schwangyu.

Voce ei era seacă și lipsită de orice emoție, ceea ce o făcea și mai impresionantă. Era vocea unei Cucernice Maici Instructoare adresându-se unei simple acolite și asta îi confirmă Lucillei faptul că Schwangyu făcea parte dintre Surorile care se opuneau fățuș proiectului ghola.

Taraza o prevenise: „Va încerca să te convertească.“

- Unsprezece eșecuri mi se par suficiente, adăugă Schwangyu.

Lucilla îi privi trăsăturile străbătute de riduri și avu un gând subit: *Poate că într-o zi voi fi la fel de bătrâna și zbârcită. Și poate că voi deține o putere la fel de mare în Bene Gesserit.*

Schwangyu era o femeie scundă, marcată de stigmantele numeroșilor ani petrecuți în serviciul Comunității Surorilor. Lucilla știa, din propria-i documentare în vederea acestei misiuni, că, sub roba neagră tradițională, Schwangyu ascundeau un trup costeliv pe care puține persoane, în afara acolitelor-cameriste și a bărbătilor ce-i fuseseră impuși de programul genetic, avuseseră prilejul să-l vadă. Gura lui Schwangyu era largă, cu buza inferioară încrețită de riduri ce se răsfirau în evantai pe o bărbie proeminentă. Manierele ei tindeau spre o bruschețe tăioasă, pe care neinițiații o interpretau deseori drept mânie. Comandanta Citadelei Gammu era și mai închisă în sine decât majoritatea Cucernicelor Maici.

Din nou, Lucilla simți dorința de a cunoaște mai multe despre anvergura proiectului ghola. Taraza trasase însă destul de lîmpede linia de demarcare: „Schwangyu nu prezintă încredere în ceea ce privește securitatea ghola-ului.“

- Părerea noastră e că tleilaxu însiși i-au ucis pe aproape toți ceilalți unsprezece, reluă Schwangyu. Chiar și numai asta ar trebui să ne spună ceva.

Potrivindu-și conduită după cea a bătrânei Cucernice Maici, Lucilla adoptă un aer de așteptare calmă, aproape indiferentă. Atitudinea ei voia să însemne: „Voi fi fiind mult mai Tânără decât dumneata, Schwangyu, dar și eu sunt o Cucernică Maică desăvârșită.“ Simți privirea bătrânei atâtă asupra ei.

Schwangyu văzuse deja înregistrări holo ale acestei Lucilla, însă femeia în carne și oase era și mai tulburătoare. O Impregnatoare perfect calificată, fără doar și poate. Ochii albastru-în-albastru pe care nu-i atenua nicio lentilă de contact îi confereau o expresie pătrunzătoare ce se potrivea cu ovalul feței. Gluga dată pe spate a abei negre lăsa la vedere părul castaniu, prinț cu o baretă înainte de a se revărsa în cascădă pe umeri. Nici cel mai țeapă veșmânt n-ar fi putut disimula pe de-a-neregul pieptul ei amplu. Lucilla provenea dintr-o linie genetică renomată pentru predispozițiile materne și dăduse deja Comunității trei copii, dintre care doi cu același tată. Da - o seducătoare șatenă cu sănii mari, făcută parcă pentru maternitate.

- Nu prea vorbești, observă Schwangyu. Deduc că Taraza te-a pus în gardă împotriva mea.

- Ai motive să crezi că se va încerca asasinarea acestui al doisprezecelea ghola? întrebă Lucilla.

- S-a și încercat deja.

Ciudat cum îți venea în minte cuvântul *erezie* când o vedea și o auzeai pe Schwangyu, cugetă Lucilla. Putea exista erzie în rândul Cucernicelor Maici? Conotațiile religioase ale termenului păreau nelalocul lor în contextul Bene Gesserit. Cum ar fi putut să apară mișcări eretice printre persoane a căror preocupare de căpetenie era manipularea în profunzime a tot ceea ce avea tangență cu religiile?

Lucilla își strămută atenția la ghola, care alese acest moment pentru a executa o serie de roți acrobatice rapide ce-l făcurează să descrie un cerc complet înainte de a ateriza în picioare, cu privirea atâtă spre terasa de unde era observat.

- Frumos se mai produce! comentă Schwangyu pe un ton de batjocură, care nu reușea să mascheze cu totul un substrat agresiv.

Lucilla îi aruncă o privire scurtă. *Erezie*, da. Disidență nu era termenul potrivit. Opoziție nu acoperea ceea ce se putea percepe la Schwangyu. Era ceva care ar fi putut nimici Bene Gesseritul. O rebeliune împotriva Tarazei, împotriva Cucernicei Maici Superioare? De neînchipuit! Maicle Superioare aparțineau tagmei monarhilor. Odată ce Taraza consultase Consiliul și *apoi* luase o hotărâre, toate Surorile îi datorau supunere absolută.

– Nu e momentul să se creeze noi probleme! zise Schwangyu.

Aluzia ei era limpede. Printre cei ce începuseră să se întoarcă din Dispersie se aflau Rătăcite ale căror intenții reprezentau o amenințare pentru Comunitatea Surorilor. *Onoratele Matres!* Un titlu ce nu făcea decât să-l maimuțărească pe cel de „Cucernice Maici”!

Lucilla se hotărî să sondeze terenul:

– Cu alte cuvinte, consideri că ar trebui să ne concentrăm asupra problemei acelor Onorate Matres din Dispersie?

– Să ne concentrăm e mult spus. Nu au nici pe departe puterile noastre. Sunt lipsite de bunul-simț. Și nu știu să folosească melanjul. De fapt, asta vor de la noi. Cunoașterea noastră despre mirodenie.

– Poate, admise Lucilla fără prea multă convingere.

– Maica Superioară Taraza trebuie că nu mai e în toate mințile dacă-și pierde în continuare vremea cu gholau-ul într-un moment ca acesta, declară Schwangyu.

Lucilla rămase tăcută. Nu încăpea îndoială că proiectul gholau-tinsese un vechi punct sensibil al Comunității. Posibilitatea, chiar și îndepărtată, de a suscita un nou Kwisatz Haderach le făcea pe Surori să se cutremure de oroare și de revoltă. Să-ți faci de lucru cu rămășițele Tiranului, ai căror depozitari erau acum viermii cei mari! Era ceva extrem de periculos.

– Ghola-ul acesta n-are ce să caute pe Rakis, mărâi Schwangyu. Viermii trebuie lăsați să doarmă în pace.

Lucilla își îndreptă din nou atenția spre copilul-ghola. Se întorsese cu spatele la terasa din înaltul căreia îl urmăreau cele două Cucernice Maici, dar ceva din atitudinea lui arăta că știa că discutau despre el și că aștepta reacțiile lor.

– Îți dai seama, desigur, că ai fost trimisă prea devreme, spuse Schwangyu. E încă mult prea Tânăr.

– Ce-i drept, n-am auzit de impregnare profundă la o vârstă atât de fragedă, se înnovi Lucilla.

Îngăduise să-i răzbătă în glas o ușoară notă de autopersiflare, știind că Schwangyu avea s-o sesizeze și s-o răstălmăcească. Gestul unea procreării și a tuturor necesităților anexe era cea mai mare specialitate a Bene Gesseritului. Să știi să folosești dragostea, dar să te ferești de ea, trebuie că-și spunea în clipa aceasta Schwangyu. Analistele Comunității cunoșteau la perfecție fundamentele dragostei. Problema fusese examinată încă de la începuturile Bene Gesseritului, dar Surorile nu cutesaseră niciodată să extirpe aceste tendințe din liniile genetice pe care le controlau. Să tolerezi dragostea, dar s-o eviți – asta era regula. Să înțelegi că ea zace în adâncul structurii genetice umane, ca o plasă de siguranță menită să asigure perpetuarea speciei. Te serveai de ea ori de câte ori era necesar pentru a-i impregna pe indivizii selecționați (sau pentru a-i determina să se impregneze între ei) în interesul Comunității, știind că în acest fel aveau să rămână uniți prin legături puternice, însă greu accesibile conștiinței obișnuite. Alții puteau să distingă aceste legături și să pună la cale fructificarea lor, dar cei astfel legați aveau să danseze după o muzică pe care n-o auzeau.

– N-am vrut să spun că impregnarea lui ar fi o eroare, zise Schwangyu, interpretând greșit tăcerea Lucillei.

– Facem ceea ce ni se ordonă să facem, rosti Lucilla.

Schwangyu n-avea decât să ia asta cum va crede de cuviință.

– Înseamnă că n-ai nimic de obiectat în privința trimiterii ghola-ului pe Rakis, spuse bătrâna Cucernică Maică. Mă întreb dacă obedieneța dumitale ar fi la fel de necondiționată și în cazul în care ai ști despre ce-i vorba.

Lucilla trase adânc aer în piept. Avea să i se dezvăluie ce se urmărea, de fapt, cu ghola-ii Duncan Idaho?

– Pe Rakis există o fetiță cu numele Sheeana Brugh, continuă Schwangyu. Poate să controleze viermii uriași.

Libris **20**
Lucilla reuși să-și disimuleze emoția. *Viermii uriași*. Schwangyu nu spuseșe Shai-Hulud, nici Shaitan. *Viermii uriași...* Călărețul nisipurilor, prorocit de Tiran, își făcuse în sfârșit apariția!

– Nu spun vorbe de clacă, adăugă Schwangyu, văzând că Lucilla continua să păstreze tăcerea.

De bună seamă că nu, își spuse Lucilla. Și nu te sfiești să folosești denumirea comună, în locul numelor impuse de tradiția mistică. Viermii uriași... De fapt, te gândești la Tiran, la Leto II, al cărui vis nesfârșit dăinuie, sub forma unei perle de conștiință, în fiecare dintre acei viermi. Sau, cel puțin, aşa suntem îndemnate să credem.

Schwangyu arăta cu capul spre băiatul din curte.

– Crezi că ghola-ul lor va fi în stare să-o influențeze pe fata care poate controla viermii?

În fine, se ridică vălul, își zise Lucilla. Apoi, cu voce tare:

- N-am nevoie să cunosc răspunsul la această întrebare.
- Ești excesiv de prudentă, observă Schwangyu.

Lucilla își îndrepta spatele. *Prudentă? Bineînțeles!* Taraza o prevenise: „În ceea ce o privește pe Schwangyu, trebuie să acționezi cu cea mai mare prudență. Dar și cu repeziciune. Avem o marjă de timp foarte restrânsă în care putem să reușim.“

Să reușim ce? se întrebă Lucilla. O privi pieziș pe Schwangyu.

– Nu văd cum ar fi izbutit tleilaxu să asasinez unsprezece ghola, zise. Mai întâi ar fi trebuit să treacă de apărările noastre.

– Acum îl avem pe Bashar, spuse Schwangyu. Poate că el va să-i să împiedice dezastrul.

Dar tonul ei arăta clar că nu credea acest lucru.

Maica Superioară Taraza spuseșe: „Tu ești Impregnatoare, Lucilla. Când vei ajunge pe Gammu, vei recunoaște o parte din schemă. Pentru misiunea ta însă n-ai nevoie de o vedere de ansamblu.“

– Si când te gândești cât costă! rosti Schwangyu, aruncând o privire cruntă spre ghola-ul care, acum, stătea ghemuit și se distra smulgând smocuri de iarbă.

Costul n-avea nimic de-a face cu asta. Lucilla știa că singurul lucru care conta cu adevărat era recunoașterea deschisă a unui eșec. Comunitatea Surorilor nu-și putea permite să recunoască

faptul că nu era infailibilă. În schimb, convocarea atât de timpuriu a unei Impregnatoare... Asta era o informație vitală. Taraza știuse că Impregnatoarea va să-s-o interpreteze și să recunoască o parte din schemă.

Schwangyu gesticula cu o mâna scheletică în direcția băiatului care-și reluase joaca de unul singur, alergând și făcând tumbe pe iarbă.

– Politica! rosti ea.

Lucilla nu se îndoia nicio clipă că politica Bene Gesseritului se afla la originea *ereziei* lui Schwangyu. Natura delicată a disensiunilor interne putea fi dedusă din faptul că Schwangyu fusese numită la comanda Citadelei de pe Gammu. Cele care i se opuneau Tarazei refuzau să rămână pe margine.

Schwangyu se întoarse și o privi întă pe Lucilla. Vorbiseră destul, amândouă. Era mai mult decât suficient pentru niște spirite versate în disciplinele mentale Bene Gesserit. Casa Canonicatului își alese cu deosebită grijă trimisa, desigur.

Lucilla simți examenul minuțios la care era supusă, dar refuză să-și lase străpunsă bariera de voință neclintită în spatele căreia orice Cucernică Maică se putea adăposti în momentele de tensiune. *Foarte bine. Să mă privească.* Se întoarse din profil și arboră un surâs vag, îndreptându-și privirea spre terasa de pe acoperișul clădirii învecinate.

Un bărbat în uniformă, înarmat cu un laser greu, își făcu apariția în locul acela, aruncă o privire scurtă spre cele două Cucernice Maici, apoi se aplecă să-l observe pe băiatul de pe peluză.

– Cine e? întrebă Lucilla.

– Patrin, omul de încredere al Basharului. Pretinde că nu-i decât ordonanță, dar cineva ar trebui să fie orb și prost ca să credă una ca asta.

Lucilla îl examină cu atenție pe bărbatul de pe terasa cealaltă. Vasăzică acesta era Patrin. Născut pe Gammu, precizase Taraza. Ales pentru această misiune chiar de Bashar. Blond, slab, prea bătrân pentru militărie; dar, în fond, Basharul însuși se afla în retragere când fusese rechemat și insistase să-l însotească Patrin.

Schwangyu remarcă aerul preocupat cu care Lucilla își strămută atenția de la Patrin la ghola. Da, dacă Basharul fusese rechemat pentru a lua în primire paza acestei Citadele, însemna că ghola-ul se afla, într-adevăr, în mare pericol.

Lucilla tresări deodată, surprinsă.

- Bine, dar... ce face el acolo... este...

- Din ordinul lui Miles Teg, spuse Schwangyu, menționând numele Basharului. Toate jocurile ghola-ului fac parte din antrenamentul lui. Mușchii trebuie să-i fie pregătiți pentru ziua în care-și va regăsi eul original.

- Dar ceea ce face acum nu-s simple exerciții de gimnastică!

Lucilla își simțea propriii săi mușchi reacționând empathic la mișcările familiare ale ghola-ului.

- Numai arcanele Bene Gesserit îi sunt interzise acestui ghola, spuse Schwangyu. În rest, are acces la aproape toate cunoștințele noastre.

Tonul pe care vorbite nu lăsa nicio îndoială că Schwangyu consideră acest lucru cu totul inacceptabil.

- Doar nu-și închipuie nimeni că ghola-ul asta ar putea deveni un nou Kwisatz Haderach, obiectă Lucilla.

Schwangyu se mulțumi să ridice din umeri.

Lucilla căzu pe gânduri. Ar fi fost cu puțință ca, într-o zi, ghola-ul să se transforme într-o variantă masculină a unei Cucernice Maici? Ar fi putut învăța acest Duncan Idaho să-și îndrepte vederea lăuntrică spre locul în care nicio Cucernică Maică nu îndrăznea să privească?

Schwangyu vorbi brusc, cu voce înfundată, ca un mărâit:

- Ceea ce urmăresc ele cu proiectul asta... Planul lor este extrem de periculos. Riscă să comită aceeași greșeală ca...

- Lăsă fraza neterminată.

Ele, gândi Lucilla. Planul lor... ghola-ul lor...

- Aș da orice să cunosc cu certitudine poziția ixienilor și a Păstrăvăreselor în afacerea asta, spuse ea.

- Păstrăvăretele! făcu Schwangyu, scuturând din cap doar la gândul vestigiilor armatei de femei care se aflase cândva în serviciul exclusiv al Tiranului. Ele cred în adevăr și dreptate!

Lucilla simți o strângere de inimă. Schwangyu aproape că-și declarase în mod ostentativ opoziția. Si totuși, ea era cea care comanda aici. Principiul politic era simplu: cei ce se opuneau unui proiect trebuiau să-l supravezeze pentru a-i pune capăt la primul semn de împotmolire. Dar acolo jos, pe peluză, se afla un ghola Duncan Idaho autentic. Examenele celulare și Dreptvorbitoarele confirmaseră faptul.

Taraza spuse: „Trebuie să-l înveți dragostea sub toate formele ei.“

- E atât de Tânăr, murmură Lucilla, cu ochii la ghola.

- Tânăr, da, încuviașă Schwangyu. De aceea presupun că, deocamdată, te vei mulțumi să-i trezești reațile la unele forme de afecțiune maternă. Mai târziu...

Schwangyu dădu din umeri.

Lucilla nu lăsa să transpară nicio emoție. O Bene Gesserit era datoare să se supună. *Sunt o Impregnatoare. În consecință...* Cursul evenimentelor trebuia să rezulte din ordinele pe care i le dăduse Taraza și din pregătirea ei de specialitate. Întorcându-se spre Schwangyu, spuse:

- Există o persoană care seamănă cu mine la înfățișare și la glas. Pentru ea sunt însărcinată să impregnez. Pot să știu cine e?

- Nu.

Lucilla se cufundă în tacere. Nu se aşteptase la vreo destăinuire. Dar i se spuse, și nu o dată, că între ea și Cucernica Maică Darwi Odrade din Serviciile de Securitate exista o asemănare izbitoare. *O Odrade mai Tânără.* Lucilla auzise această remarcă de multe ori. Firește, amândouă își aveau obârșia în neamul Atreides, întărit de ramura descendenților Sionei. Păstrăvăretele nu dețineau și monopolul *acelor gene!* Pe de altă parte, *Celealte Memorii* de Cucernică Maică, în pofida selectivității lor liniare și exclusiv feminine, îi furnizau indicii importante în privința liniilor generale ale proiectului ghola. Lucilla, care se obișnuise să țină seamă

de *persona* Jessica, implantată cu vreo cinci mii de ani în urmă în manipulările genetice ale Comunității, percepea acum, dinspre această sursă, un profund simțământ de teroare. Semnalul era familiar, însă senzația de primejdie cumplită pe care o transmitea era atât de intensă, încât Lucilla se pomeni recitând automat Litania împotriva Fricii, pe care o învățase încă de la primele ei contacte cu ritualurile Bene Gesserit:

Să nu mă tem. Frica ucide mintea. Frica este moartea mărunță, purtătoarea desființării totale. Voi înfrunta frica. O voi lăsa să treacă peste mine, prin mine. Și, după ce va fi trecut, îmi voi întoarce ochiul interior și voi privi în urma ei. Pe unde a trecut frica, nu va mai fi nimic. Voi rămâne doar eu.

Lucilla își redobândi calmul.

Schwangyu, intuind ceva, își îngădui să coboare puțin garda. Lucilla nu era o nătângă. Nu era una dintre acele Cucernice Maici „speciale“, cu titlu van și doar atâtă pregătire cât să nu discrediteze Comunitatea Surorilor. Lucilla era o specialistă de înaltă clasă și existau reacții care nu-i puteau fi ascunse, nici măcar de o altă Cucernică Maică. Foarte bine: să afle, atunci, întreaga ampoloare a opoziției față de acest proiect stupid și *periculos*!

- Nu cred că gholau-lor va trăi destul ca să vadă Rakisul, spuse.

Lucilla preferă să-i ignore observația.

- Spune-mi câte ceva despre prietenii lui, zise ea.

- Nu are prieteni. N-are decât profesori și instructori.

- Când am să fac cunoștință cu ei?

În timp ce formula întrebarea, Lucilla își aținti privirea spre terasa clădirii din față, unde Patrin stătea rezemat de balustradă, cu laserul la îndemână. Oarecum șocată, își dădu seama că bărbatul o privea. Patrin reprezenta un mesaj din partea Basharului! Un mesaj pe care, fără îndoială, îl înțelegea și Schwangyu. *Îl păzim!*

- Presupun că Miles Teg e cel pe care ești atât de nerăbdătoare să-l cunoști, zise Schwangyu.

- Printre alții.

- Nu vrei să stabilești mai întâi contactul cu gholau-ul?

- Am și făcut-o, răspunse Lucilla. Apoi, arătând cu o mișcare a capului spre curtea în mijlocul căreia, din nou, băiatul se oprișe, cu ochii ridicăți spre terasa lor, adăugă: E chibzuit.

- Pe ceilalți nu i-am cunoscut decât din dosare, dar am impresia că ăsta-i cel mai chibzuit din toată seria.

Lucilla își înăbuși un frison involuntar la ostilitatea violentă din atitudinea și cuvintele lui Schwangyu. Nici măcar o singură dată nu arătase că ar avea vreo fărâmă de umanitate în comun cu copilul din curte.

Pe când Lucilla gădea asta, norii ascunseră soarele, cum se întâmpla deseori la acea oră. Un vânt rece se abătu peste zidurile Citadelei, măturând peluza. Băiatul se răsuci brusc și își reluă exercițiile cu și mai multă vioiciune, vrând parcă să se încălzească.

- Unde se duce când vrea să fie singur? întrebă Lucilla.

- De obicei, în camera lui. A încercat și câteva escapade periculoase, dar am avut grija să-l descurajăm.

- Probabil că ne urăște.

- N-am nici cea mai mică îndoială.

- Asta o să-mi dea de furcă.

- Sunt sigură că o Impregnatoare ca dumneata va ști să-i neutralizeze ura.

- Mă găndeam la Geasa, rosti Lucilla, și-i adresă lui Schwangyu o privire cu înțeles. Mă miră faptul că ai lăsat-o pe Geasa să comită o asemenea greșelă.

- Nu-i treaba mea să intervin în procesul normal de educație al gholau-lui. Dacă una dintre instructoarele lui ajunge să resimtă o afecțiune reală pentru el, problema nu mă privește.

- E un copil atractiv, spuse Lucilla.

Continuând să-l privească în tacere pe gholau-lui care-și vedea de joaca-antrenament, amândouă Cucernicele Maici se gândiră pentru o clipă la Geasa, una dintre primele profesoare trimise pe Gammu în cadrul proiectului gholau. Atitudinea lui Schwangyu era evidentă: *Eșecul lui Geasa a fost providențial*. Lucilla nu-și spunea decât: *Schwangyu și Geasa mi-au complicat sarcina*. Niciuna